

Доклад за данъчните разходи

2013 г.

Дирекция „Данъчна политика“

СЪДЪРЖАНИЕ

Въведение	3
I. Доклад за данъчните разходи - същност	4
II. Защо е необходимо изготвянето на Доклад за данъчните разходи в България	4
III. Процес на изготвяне на доклад за данъчните разходи	4
IV. Дефиниция за данъчен разход	5
V. Данъчен стандарт - същност	6
VI. Дефиниране на данъчен стандарт в България	6
6.1. Данъчен стандарт по отношение на данъците върху печалбите и доходите	7
6.2. Данъчен стандарт по отношение на данъците върху потреблението	8
VII. Методология за оценка на данъчните разходи	8
VIII. Оценка на данъчните разходи	9
8.1. Общ размер на данъчните разходи	9
8.2. Оценка на данъчните разходи по видове данъци	11
8.3. Оценка на данъчните разходи по видове данъчни мерки	12
8.4. Оценка на данъчните разходи по цели	18
8.5. Оценка на данъчните разходи по икономически отрасли и сектори	19
8.6. Оценка на данъчните разходи по получатели	20
IX. Възможности за усъвършенстване на процеса по изготвяне на Доклад за данъчните разходи	21
Заклучение	22

ВЪВЕДЕНИЕ

Основната цел на данъчната политика е да формира обхвата на данъчното облагане по такъв начин, че да гарантира висока ефективност и прозрачност на данъчната система. Ефективността на данъчната система се свежда до осигуряване на фискалните нужди на държавата, като същевременно се запази възможно най-високият икономически растеж и се осигури подходящ жизнен стандарт на обществото.

Този компромис между фискални, икономически и социални цели се постига чрез диференциране обекта на данъчно облагане (потребление, приходи или имущество) и конструирането на самите данъци, включително данъчна основа, данъчни ставки и преференции. Прилагането на такива решения дава възможност за по-голяма гъвкавост на обхвата на данъчното облагане и стимулиране на поведението на данъкоплатците в съответствие с очакванията на държавата. От една страна, тези решения представляват преференции за специфични групи данъкоплатци, а от друга страна, те лишават държавата от част от потенциалните данъчни приходи или, с други думи, държавата се отказва от част от данъчните приходи, за да постигне определена икономическа или социална цел.

Българската данъчна система предвижда редица данъчни преференции, целта на които е да стимулират поведението на данъкоплатците в подкрепа развитието на определени региони, избрани икономически отрасли и специфични видове дейност, или промяна на прогресивните черти на данъчната система. Данъчните преференции, от правна гледна точка могат да приемат различни форми – ниски данъчни ставки за данък върху печалбата и данък върху дивидентите, намалени данъчни ставки, данъчни ваканции, инвестиционни данъчни кредити, ускорена данъчна амортизация, пренасяне на данъчни загуби и други. Общата характеристика на различните форми на данъчни преференции е намаляване на данъчното задължение и следователно намаляване на потенциалните данъчни приходи в бюджета.

Загубите от данъчни приходи, възникващи в резултат на предоставени данъчни преференции, се възприемат като данъчни разходи.

Данъчните разходи де факто са заместител на бюджетните разходи, а при определени условия могат да бъдат алтернатива за директни трансфери от държавния или общинския бюджет.

За разлика от бюджетните разходи, които са предмет на задълбочен анализ, наблюдение и контрол, данъчните разходи много често са извън обхвата на този контрол. Една от основните причини е, че бюджетните разходи обикновено са представени в един единствен нормативен документ, докато данъчните разходи са разпръснати в различни данъчни закони, често скрити, трудни за анализ и оценка.

Подобна ситуация нарушава прозрачността на финансовото управление на държавата и създава риск от неправилно разпределение на публичните средства. Ето защо оценяването на данъчните разходи е от ключово значение за оформяне на фискалната политика на страната. Оценяването на данъчните разходи от една страна създава възможност за правилното разпределение и преразпределение на публичните средства, а от друга страна представлява отправна точка за оценка на ефективността на отделните данъчни разходи и данъчната система като цяло.

I. ДОКЛАД ЗА ДАНЪЧНИТЕ РАЗХОДИ - СЪЩНОСТ

Изготвянето на доклади за данъчните разходи има дългогодишна традиция в повечето държави-членки на Европейския съюз и държавите членки на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие.

Годишните доклади за данъчните разходи се изготвят и публикуват с цел осигуряване прозрачност на разпоредбите регламентиращи данъчните преференции.

В редица държави-членки на Европейския съюз изготвянето на доклади за данъчните разходи е регламентирано със закон, поради което тези доклади са пряко свързани с държавния бюджет и представляват част от бюджетния процес.

Докладите за данъчните разходи обикновено се изготвят ежегодно, но има и изключения, като в някои държави доклад се изготвя на две или три години.

II. ЗАЩО Е НЕОБХОДИМО ИЗГОТВЯНЕТО НА ДОКЛАД ЗА ДАНЪЧНИТЕ РАЗХОДИ В БЪЛГАРИЯ

В България доклад за данъчните разходи се изготвя за четвърти път. Първият доклад за данъчните разходи обхваща тригодишен период (2007-2009 г.). Вторият доклад за данъчните разходи обхваща двегодишен период (2010-2011 г.). Третият доклад за данъчните разходи е за 2012 г.

В националното законодателство съществува задължение за изготвяне на доклад за данъчните разходи съгласно разпоредбите на чл. 16, ал. 4 от Закона за публичните финанси, и с изготвения доклад се цели, от една страна, увеличаване прозрачността на публичните финанси, а от друга страна информираност на обществото относно системата от данъчни преференции и тяхната стойност.

Настоящият доклад за данъчните разходи обхваща 2013 г.

В доклада са включени данъчните разходи по видове данъчни мерки (преференции), свързани с данък върху добавената стойност, акцизи, корпоративни подоходни данъци и данъци върху доходите на физическите лица.

Данъчните разходи, представени в настоящия доклад, са оценени на базата на отчетни данни, съдържащи се в данъчните и митнически декларации, предоставени от Националната агенция за приходите и Агенция „Митници“, както и на база статистическа информация от Българската народна банка и Националния статистически институт.

III. ПРОЦЕС НА ИЗГОТВЯНЕ НА ДОКЛАД ЗА ДАНЪЧНИТЕ РАЗХОДИ

Процесът на изготвяне на настоящия доклад за данъчните разходи включва следните основни етапи:

- Изготвяне на списък с действащите данъчни преференции в Закона за данък върху добавената стойност, Закона за акцизите и данъчните складове, Закона за

корпоративното подоходно облагане и Закона за данъците върху доходите на физическите лица за 2013 г.;

- Дефиниране на понятието данъчен разход;
- Дефиниране на понятието данъчен стандарт по видове данъци;
- Идентифициране кои от данъчните преференции са данъчни разходи и кои от тях са част от данъчния стандарт;
- Изготвяне на списък с данъчните разходи за 2013 г.;
- Избор на методи за оценка на данъчните разходи;
- Анализ на наличната информация и източници на информация за оценка на данъчните разходи;
- Изготвяне на оценка на данъчните разходи;
- Препоръки за усъвършенстване на процеса на изготвяне на доклад за данъчните разходи.

IV. ДЕФИНИЦИЯ ЗА ДАНЪЧЕН РАЗХОД

Данъчните преференции от правна гледна точка могат да приемат различни форми – ниски данъчни ставки за данък върху печалбата и данък върху дивидентите, намалени данъчни ставки, данъчни ваканции, инвестиционни данъчни кредити, ускорена данъчна амортизация, пренасяне на данъчни загуби и други.

Под данъчна преференция най-общо се разбира разпоредба от данъчното законодателство, в резултат на която се намалява данъчната основа или сумата на дължимия данък. Основна характеристика за всички форми на данъчни преференции е, че намаляват данъчното задължение и следователно, водят до намаляване на потенциалните данъчни приходи в бюджета. Загубите от данъчни приходи възникващи в резултат на предоставени данъчни преференции се възприемат като данъчни разходи.

Въпреки, че съществува много тясна връзка между данъчните преференции и данъчните разходи, определението за данъчна преференция не е достатъчно изчерпателно за целите на идентифициране на данъчните разходи.

Идентифицирането на данъчните разходи е сложен процес, но е необходимо условие за определяне на тяхната стойност. Следва да се отбележи, че не всички данъчни решения, които са мерки за данъчни преференции са истински данъчни разходи. Някои от данъчните мерки са въведени с цел рационализиране на данъчната система, намаляване на разходите за администриране на данъци или са резултат от международни задължения или задължения във връзка с членство в Европейския съюз.

Анализът на докладите за данъчни разходи на други държави, както и проучването на редица публикации на международни организации, водят до извода, че не съществува единно и общоприето определение за данъчен разход. Това се дължи, от една страна, на съществените различия в данъчните системи на отделните държави, а от друга страна, на използвания от тях подход към функцията на данъчните разходи.

Една голяма част от държавите, изготвящи периодични доклади за данъчните разходи, са възприели дефиницията за данъчен разход на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие. Според ОИСР „Данъчният разход е трансфер на публични ресурси, което се постига чрез намаляване на данъчните задължения по отношение на данъчния стандарт (стандартната данъчна система) вместо чрез директен разход“.

За целите на изготвяне на първия доклад за данъчните разходи беше възприета дефиницията за данъчен разход на Организацията за икономическо сътрудничество и развитие. В доклада беше препоръчано да се приеме национална дефиниция за данъчен разход за целите на анализа и оценката на данъчните разходи в България.

Препоръката е отразена в Закона за публичните финанси в сила от 1 януари 2014 г., чрез въвеждане на определение на понятието „данъчен разход“

По смисъла на §1, т.9 от Допълнителните разпоредби на Закона за публичните финанси „Данъчен разход“ е индиректен разход, направен чрез данъчната система по силата на законова разпоредба, който води до намаляване или отсрочване на бюджетни приходи за постигане на определена икономическа или социална цел.“

За целите на изготвяне на настоящия анализ е възприето по-разширено определение за данъчен разход в сравнение с определението в Закона за публичните финанси.

Определение за данъчен разход

„Данъчен разход е индиректен разход, направен чрез данъчната система по силата на законова разпоредба, приложението на която от определена категория данъчно задължени лица води до намаляване или отсрочване на бюджетни приходи в сравнение с прилагането на данъчния стандарт за съответния вид данък за постигане на определена икономическа или социална цел.“

V. ДАНЪЧЕН СТАНДАРТ - СЪЩНОСТ

Дефинирането на данъчен стандарт е от съществено значение за определянето, дали една данъчна разпоредба представлява данъчен разход или е присъща характеристика на данъчната система.

Световната практика показва, че не съществува един общоприет модел за данъчен стандарт поради различието в данъчните системи на отделните държави. Всяка страна сама определя данъчния си стандарт за целите на собственото си изследване и анализ.

VI. ДЕФИНИРАНЕ НА ДАНЪЧЕН СТАНДАРТ В БЪЛГАРИЯ

В България няма прието универсално определение за данъчен стандарт.

Следва да се подчертае, че точното дефиниране на данъчния стандарт (стандартната данъчна система) е много трудно, отчитайки факта, че всяка данъчна разпоредба следва да бъде много добре анализирана, за да се установи дали това е присъщ признак за

даден данък или това е преференция за определена група данъкоплатци, дейности, икономически сектори и т.н.

Дефинирането на данъчния стандарт изисква да се посочат най-важните принципи на данъчното облагане, както и тези елементи на данъчната система, които в законовия смисъл може да са мярка за данъчни преференции, но на практика са част от данъчния стандарт и не следва да се считат за данъчен разход. Общите принципи за данъчната система са принципът на универсалност, всеобхватност и справедливост на данъчното облагане. Други елементи, които следва да бъдат признати като данъчен стандарт, това са стандартните данъчни ставки (ставката за данък върху добавената стойност, за корпоративен данък и данък върху доходите на физическите лица и др.), данъчната амортизационна система, възможността за намаляване на годишната данъчна основа (напр. със задължителните осигурителни вноски), както и принципите, заложи в правото на ЕС, които са задължителни за всички държави-членки.

Не е възможно да се определи един данъчен стандарт за всички данъци. Посочените по-горе принципи могат да бъдат приложими за всеки данък, но характерните особености на отделните данъци налагат необходимост от дефиниране на данъчен стандарт за всеки вид данък. По отношение на данъка върху добавената стойност и акцизите, които са хармонизирани на ниво ЕС и структурата им е резултат от Общностното право, се оставя много малка възможност на държавите-членки при крайното им оформяне.

За целите на настоящия доклад във връзка с идентифицирането на данъчните разходи и тяхната оценка е дефиниран данъчен стандарт по отношение на две категории данъци - данъци върху печалбите и доходите, и данъци върху потреблението.

6.1. Данъчен стандарт за данъци върху печалбите и доходите

Данъчният стандарт за данъците върху печалбите и доходите ще следва следните основни принципи:

- Универсалност на данъчното облагане - печалбите и доходите на юридическите и физическите лица са обект на облагане, независимо от осъществяваната икономическа дейност или региона, в който се осъществява;
- Пълнота на данъчното облагане – всяка печалба/доход е обект на облагане, независимо от източника им, категорията на платеща или предназначението на печалбата/дохода;
- Индивидуално данъчно облагане – облагане на отделно юридическо или физическо лице, което получава прихода или дохода;
- Годишно определяне размера на данъците;
- Стандартни данъчни ставки за данъци върху печалбите или доходите;
- Данъчна амортизационна система.

Данъчните разпоредби, които отговарят на посочените по-горе принципи, следва да се разглеждат като данъчен стандарт и отправна точка за идентифициране на данъчните разходи. Данъчният стандарт ще включва и всички разпоредби, свързани с избягване на двойното данъчно облагане, т.е. освобождаване от облагане или

прилагането на методите за освобождаване от облагане, регламентирани в двустранните спогодби за избягване на двойно данъчно облагане, по които страна е Република България.

6.2. Данъчен стандарт за данъци върху потреблението – данък върху добавената стойност и акцизи

По отношение на ДДС и акцизите, данъчният стандарт ще следва принципите, задължителни за всички държави-членки на ЕС, и заложи в законодателството на съюза.

Задължителните освобождавания от облагане съгласно европейското законодателство са данъчен стандарт. Всички възможни опции за освобождаване от облагане, които не са задължителни за държавите-членки и са въпрос на национално решение, следва да се считат за отклонение от данъчния стандарт, т.е. за данъчен разход. Същото се отнася и за данъчните ставки. Данъчният стандарт включва стандартната (основна) ставка. Намалените данъчни ставки – за данък върху добавената стойност и акцизите, следва да се третират като данъчен разход. Разпоредба, която ограничава обхвата на данъчното облагане поради административни или контролни причини – например, освобождаване от облагане с акциз алкохолните напитки, произведени от физически лица за собствено потребление, и които не са предназначени за продажба, следва да се счита за данъчен стандарт, а не за данъчен разход.

VII. МЕТОДОЛОГИЯ ЗА ОЦЕНКА НА ДАНЪЧНИТЕ РАЗХОДИ

Необходимо условие за правилното разпределение на публичните средства е предварително да бъде определен точният им размер. За разлика от директните трансфери (бюджетните разходи) стойността на данъчните преференции не е известна предварително. Възможностите за определяне на точната им стойност в последствие (след края на финансовата година) също са ограничени, особено в случаите, когато няма изискване за подробно докладване на данъчните разходи в данъчните декларации.

Ето защо, определянето на стойността на данъчните разходи изисква оценки, извършени чрез прилагане на конкретна методология.

Най-често използваният метод за оценка на стойността на данъчните разходи е методът на преотстъпените приходи, който се свежда до оценка на суми, които не са платени в бюджета в резултат на съществуването на даден данъчен разход.

Други приложими методи са методът на получаване на приходи и методът на равностойността на разходите.

Методът на получаване на приходи се основава на оценка на сумите, които биха били платени в бюджета, ако определени данъчни разходи се елиминираха от данъчната система, но като се вземе предвид промяната в поведението на данъкоплатците, което е в резултат от елиминиране на разходите.

Методът на равностойността на разходите се състои в оценка на стойността на паричните разходи, които биха били необходими за финансиране на определена цел извън

данъчната система (например, разходи за увеличаване на социалните помощи или субсидии за закупуване на нови технологии).

За целите на настоящия доклад е използван методът на преотстъпените приходи.

VIII. ОЦЕНКА НА ДАНЪЧНИТЕ РАЗХОДИ

Данъчните разходи са оценени за 2013 г.

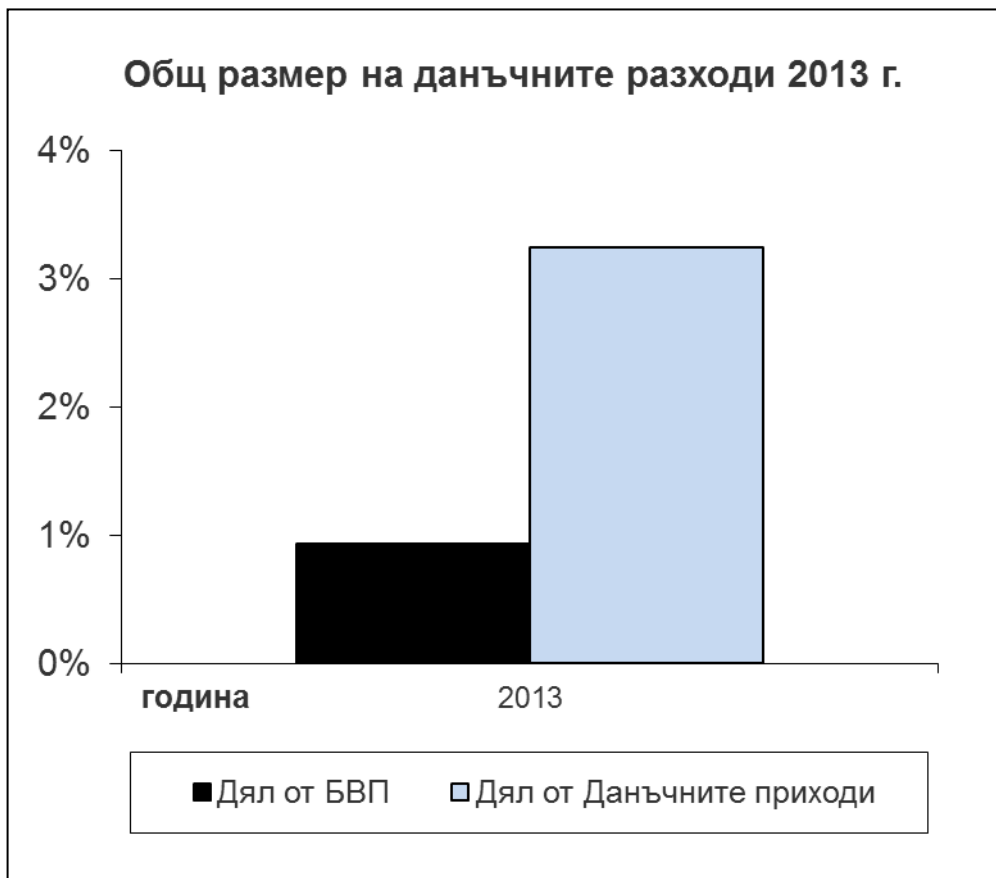
Данъчните разходи представени в настоящия доклад, са оценени на базата на отчетни данни, съдържащи се в данъчните и митнически декларации, както и на база статистическа информация от Българската народна банка и Националния статистически институт.

Изготвена е цялостна оценка на данъчните разходи, която включва:

- общ размер на данъчните разходи;
- оценка на данъчните разходи по видове данъци;
- оценка на данъчните разходи по видове данъчни мерки;
- оценка на данъчните разходи по цели;
- оценка на данъчните разходи по икономически отрасли и сектори;
- оценка на данъчните разходи по получатели.

8.1. Общ размер на данъчните разходи

Година	Общ размер на данъчните разходи (в лева)	% от БВП	% от данъчните приходи
2013	726 074 446	0,93%	3,25%

2013 г.

За 2013 г. се наблюдава нарастване в размера на данъчните разходи като абсолютна сума и като процент от brutния вътрешен продукт и данъчните приходи.

Анализът показва, че оценената загуба на приходи в резултат на данъчните разходи представлява по-малко от 1% от БВП (0,93% от БВП за 2013 г).

За сравнение, този показател варира от 0,74% от БВП за Германия, 2% - Холандия, 4,9% - Полша до 12,79% за Великобритания. Широкият диапазон в стойностите на показателя се дължи, от една страна, на съществуващите разлики в данъчните системи на отделните държави, а от друга страна, на различните подходи и методи, използвани за оценка на данъчните разходи¹.

В държави, включително и България, с широка данъчна основа и ниски данъчни ставки за данъците върху печалбите и доходите, данъчните разходи са малко на брой – до 40. Съответно, в страни с тясна данъчна основа или с високи данъчни ставки броят на данъчните разходи е няколко пъти по-висок и достига до 380.

¹ По данни на ОИСП за 2010 г.

8.2. Оценка на данъчните разходи по видове данъци

Данъчните разходи са оценени по видове данъци – данък върху добавената стойност, акцизи, корпоративни данъци и данъци върху доходите на физическите лица.

2013 година

За 2013 година са идентифицирани общо 36 броя данъчни разходи. Въз основа на наличната информация е определена стойността на 26 броя данъчни разходи (72% от всички идентифицирани разходи). Неоценените данъчни разходи представляват 28% от всички разходи.

Най-голям относителен дял заемат данъчните разходи по корпоративни данъци (37%) и данъчните разходи по акцизите (25%) и ДДС (25%).

Вид данък	Брой данъчни разходи	Оценени данъчни разходи	Оценка – сума (в лева)	% от данъчните приходи
ДДС	2	1	179 754 320	0,80%
Акцизи	7	6	97 592 001	0,44%
Корпоративни данъци	18	12	270 036 795	1,21%
Данъци върху доходите на физическите лица	9	7	178 691 330	0,80%
Общо за всички данъци	36	26	726 074 446	3,25%

2013 г.

Анализът показва, че малко над една четвърт от данъчните разходи не са оценени. Липсата на оценка се дължи на факта, че в данъчните декларации не се съдържат необходимите данни или се съдържа обобщена информация, която не може да се използва, за да бъде надеждно оценен съответният вид данъчен разход.

Например, в годишната данъчна декларация по чл. 92 от Закона за корпоративното подоходно облагане се съдържа обобщена информация за данъчно признатите разходи за амортизация за всички данъчни амортизируеми материални и нематериални активи. Информацията в декларацията не е достатъчно индивидуализирана, поради което не е възможно изготвянето на оценка на данъчните разходи по данъчни мерки “Ускорена данъчна амортизация до 50% за машини и съоръжения” и “Ускорена данъчна амортизация (100% годишно) за актив, формиран в резултат на развойна дейност”.

От една страна, е необходимо опростяване на административните процедури, включително и на процеса, свързан с попълването и подаването на данъчните декларации, с цел намаляване на административната тежест и разходите на данъчно

задължените лица. От друга страна, липсата на определена информация, свързана с данъчните преференции по корпоративните данъци и данъците върху доходите на физическите лица, е пречка за определяне на действителния размер на данъчните разходи и за изготвянето на реалистичен доклад за данъчните разходи.

Препоръка: Информацията в годишните данъчни декларации следва внимателно да бъде анализирана, за да се определи дали част от нея може да отпадне и да бъде заменена с друга с оглед постигане на ефективен баланс за успешното реализиране на набеязаните цели.

8.3. Оценка на данъчните разходи по видове данъчни мерки

Данъчните разходи са оценени по видове данъчни мерки по следните видове данъци - данък върху добавената стойност, акцизи, корпоративни данъци и данъци върху доходите на физическите лица.

1. Данъчни мерки по данъка върху добавената стойност

С най-голям относителен дял в данъчните разходи по данъка върху добавената стойност е данъчният разход по данъчна мярка „Намалена данъчна ставка за настаняване в хотели и други подобни заведения”.

Вид данъчна мярка	% от данъчните приходи от ДДС	Сума (в лева)
Специален ред за начисляване на ДДС при внос и 30-дневен срок за възстановяване на ДДС	X	X
Намалена данъчна ставка (9 %) за настаняване в хотели и други подобни заведения	2,44%	179 754 320
Общо	2,44%	179 754 320

Общо за 2013 г.

Анализът показва увеличение на данъчните разходи по данък върху добавената стойност спрямо 2012 г. с 10%. Като основни причини за растежа могат да бъдат посочени следните фактори:

1. Регистриран е ръст от 5,5% в броя на чуждестранните туристи, посетили България през периода януари-декември 2013 г. спрямо същия период на 2012 г.;
2. Посещенията с цел почивка и ваканция бележат увеличение от 6,3%;
3. Приходите от международен туризъм за периода януари-декември 2013 г. възлизат на 3 058,4 млн. евро, което е с 4,9 % повече в сравнение със същия

период на 2012 г.

2. Данъчни мерки по акцизите

Вид данъчна мярка	% от данъчните приходи от акцизи	Сума (в лева)
Възстановяване на платен акциз върху алкохол и алкохолни напитки при употребата им за медицински цели		Данъчният разход не е оценен
Възстановяване на платен акциз за електрическа енергия на лицензирани железопътни превозвачи и управители на железопътна инфраструктура	0,10%	4 059 887
Нулева акцизна ставка върху електрическата енергия за битови нужди	0,56%	22 911 011
Нулева акцизна ставка върху въглищата и кокса при продажба на физически лица	0,07%	2 897 941
Намалена акцизна ставка за природен газ използван като гориво за отопление и като моторно гориво	1,59%	64 502 960
Намалена акцизна ставка за етилов алкохол (ракия), произведен в специализиран малък обект за дестилиране в размер на 550 лв. за 1 хектолитър чист алкохол	0,02%	850 191

Намалена акцизна ставка за бира, произведена от независими малки пивоварни	0,06%	2 370 010
Общо	2,41%	97 592 001

Общо за 2013 г.

Анализът показва увеличение на данъчните разходи по акцизите.

Най-голямо увеличение се наблюдава по данъчни мерки „Намалена акцизна ставка за бира, произведена от независими малки пивоварни” и „Нулева акцизна ставка върху електрическата енергия за битови нужди”.

За 2013 г. с най-голям относителен дял в данъчните разходи по акцизите са данъчните разходи по две данъчни мерки:

- „Нулева акцизна ставка за природен газ, използван като моторно гориво и гориво за отопление” (66,09% - 2013 г.);
- „Нулева акцизна ставка върху електрическата енергия за битови нужди” (23,48% - 2013 г.).

3. Данъчни мерки по корпоративните данъци

Вид данъчна мярка	% от данъчните приходи от корпоративни данъци	Сума (в лева)
Освобождаване от облагане на сделките с акции, извършени на регулиран пазар	1,68%	27 470 759
Освобождаване от облагане с корпоративен данък на КИС, национални инвестиционни фондове и дружества със специална инвестиционна цел		Данъчният разход не е оценен
Освобождаване от облагане с корпоративен данък на Българския червен кръст	0,01%	166 400

Освобождаване от облагане с корпоративен данък и данък върху приходите - висшите училища		Данъчният разход не е оценен
Освобождаване от облагане с корпоративен данък и данък върху приходите – БАН, Селскостопанска академия и други		Данъчният разход не е оценен
Преотстъпване до 100 на сто от корпоративния данък на предприятия, извършващи производствена дейност в общини с висока безработица	1,12%	18 301 990
Преотстъпване до 60 на сто от корпоративния данък на регистрирани земеделски производители	1,90%	31 055 219
Преотстъпване на корпоративен данък на предприятия, наемащи хора с увреждания	0,13%	2 149 197
Преотстъпване 50 на сто от корпоративния данък на социални и здравноосигурителни фондове	0,01%	144 641
Ускорена данъчна амортизация		Данъчният разход не е оценен
Ускорена данъчна амортизация (100 % годишно) за актив, формиран в резултат на развойна дейност		Данъчният разход не е оценен
Пренасяне на данъчни загуби	9,83%	161 053 970

Данъчно признати разходи за дарения	0,31%	5 089 290
Освобождаване от облагане на социални разходи за ваучери за храна	1,16%	19 029 947
Освобождаване от облагане на социалните разходи за вноски и премии за допълнително социално осигуряване и застраховки „Живот“	0,22%	3 603 569
Освобождаване от облагане на социалните разходи за транспорт на работници и служители	0,11%	1 882 797
Данъчно облекчение при наемане на безработни лица	0,01%	89 015
Преотстъпване 50 на сто от данъка върху приходите на бюджетни предприятия		Данъчният разход не е оценен
Общо	16,49%	270 036 795

Забележка: В данъчните мерки по корпоративните данъци е включен като данъчен разход „Пренасяне на данъчни загуби“. Пренасянето на данъчни загуби е данъчна преференция, но по-задълбоченият анализ на същността на данъчната преференция показва, че тя не би следвало да се включва и оценява като данъчен разход. За целите на настоящия анализ тази данъчна преференция е оценена като данъчен разход, поради високата ѝ стойност.

На годишна база мярката „Пренасяне на данъчни загуби“ отбелязва ръст от 3,7%, който може да се обясни с респективното влошаване на баланса на общия показател на бизнес климата за аналогичния период с 9,1%.

4. Данъчни мерки по данъците върху доходите на физическите лица

Вид данъчна мярка	% от данъчните приходи от данъци върху доходите на физическите лица	Сума (в лева)
-------------------	---	------------------

Данъчни преференции за еднолични търговци (преференции по ЗКПО, които могат да бъдат ползвани от ЕТ)	0,14 %	3 165 333
Освобождаване от облагане с данък на някои доходи на физически лица		Част от данъчната преференция не е данъчен разход Данъчният разход не е оценен
Освобождаване от облагане с данък на някои доходи от трудови правоотношения		Част от данъчната преференция не е данъчен разход Данъчният разход не е оценен
Намаляване сумата от годишните данъчни основи с внесените през годината за сметка на лицето вноски за осигурителен стаж при пенсиониране	0,001 %	27 588
Данъчно облекчение за дарения	0,01 %	210 623
Намаляване сумата от годишните данъчни основи (съответно на месечната основа за доходи от трудови правоотношения) на лица с 50 и над 50 % намалена работоспособност	0,87 %	20 337 786

Намаляване сумата на годишните данъчни основи (съответно на месечната основа за доходите от трудови правоотношения) с направените през годината/ месеца лични вноски за допълнително доброволно осигуряване	0,13 %	3 056 800
Данъчно облекчение за млади семейства за направените през годината лихвени плащания по ипотечен кредит за закупуване на жилище	0,08 %	1 893 200
Данъчно облекчение за доходи от трудови правоотношения, непревишаващи минималната работна заплата	6,43 %	150 000 000
Общо	7,66 %	178 691 330

8.4. Оценка на данъчните разходи по цели

Данъчните разходи са оценени по две основни цели – икономическа цел и социална цел.

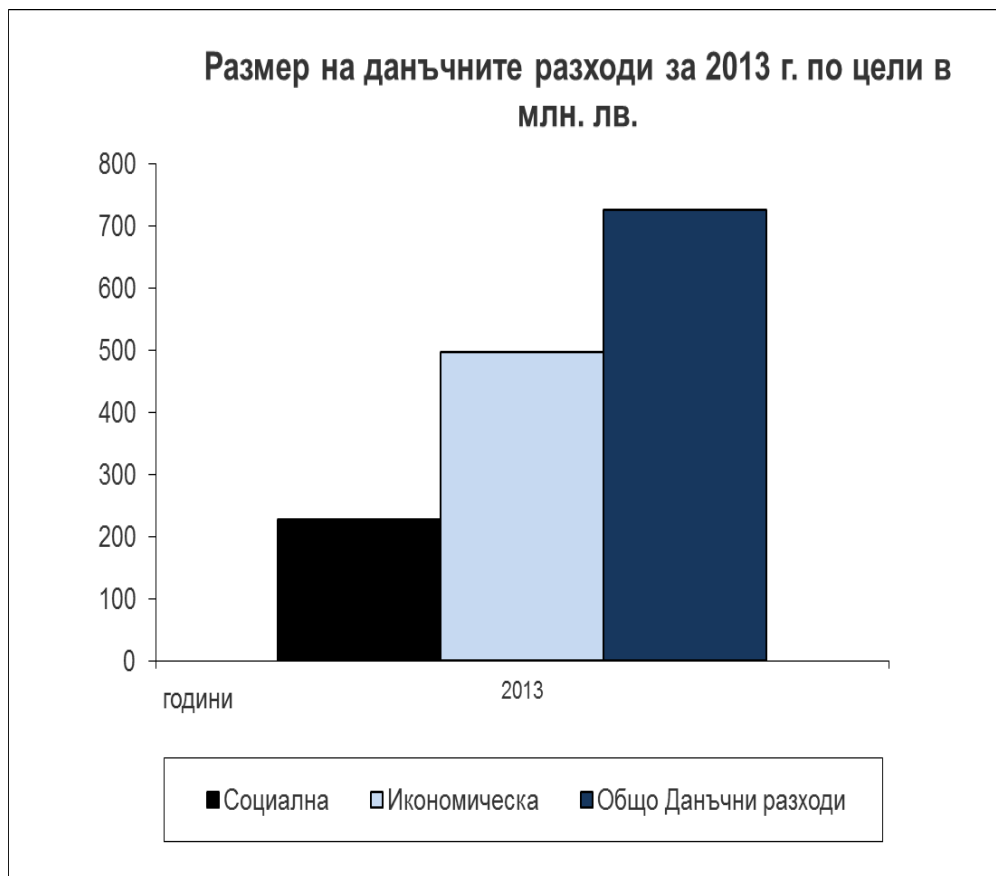
Данъчните разходи с икономическа цел се отнасят за данъчните мерки, насочени към стимулиране на преките чуждестранни инвестиции и иновациите, повишаване на заетостта, развитието на определени региони и икономически отрасли в страната.

Данъчните разходи със социална цел се отнасят за данъчните мерки, насочени към определени категории физически лица.

2013 година

За 2013 г. относителният дял на данъчните разходи с икономическа цел е 68,57%, съответно, данъчните разходи със социална цел – 31,43%.

Цел	Сума (в лева)	% от данъчните приходи
Икономическа цел	497 865 435	2,23%
Социална цел	228 209 011	1,02%
Общо по цели	726 074 446	3,25%

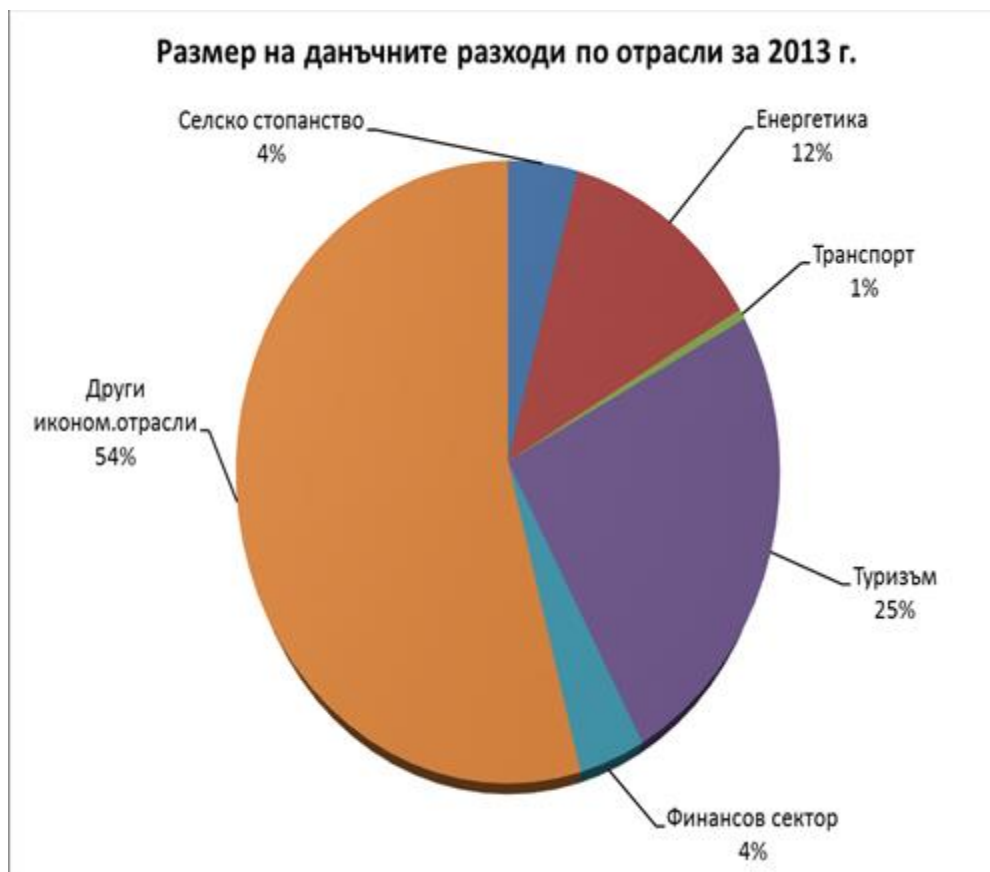
8.5. Оценка на данъчните разходи по икономически отрасли и сектори

Данъчните разходи са оценени по икономически отрасли и сектори.

2013 година

Икономически отрасъл	Сума (в лева)	% от данъчните приходи
Селско стопанство	31 055 219	0,14%
Енергетика	90 311 912	0,40%
Транспорт	4 059 887	0,02%
Туризъм	179 754 320	0,80%
Финансов сектор	27 615 400	0,12%

Други	393 277 708	1,76%
Общо по отрасли	726 074 446	3,25%

Забележка: За целите на оценката на данъчните разходи в категория „Други“ са включени няколко икономически отрасли (хранително-вкусова промишленост, фармацевтична промишленост и др.), както и данъчните разходи по общи данъчни мерки (например, „Пренасяне на данъчни загуби“) или по данъчни мерки за регионално развитие и заетост, които от една страна, обхващат значителен брой отрасли, а от друга страна, трудно могат да бъдат индивидуализирани по отделни икономически отрасли (например, „Преотстъпване 100 на сто от корпоративния данък на предприятия, извършващи производствена дейност в общини с висока безработица“).

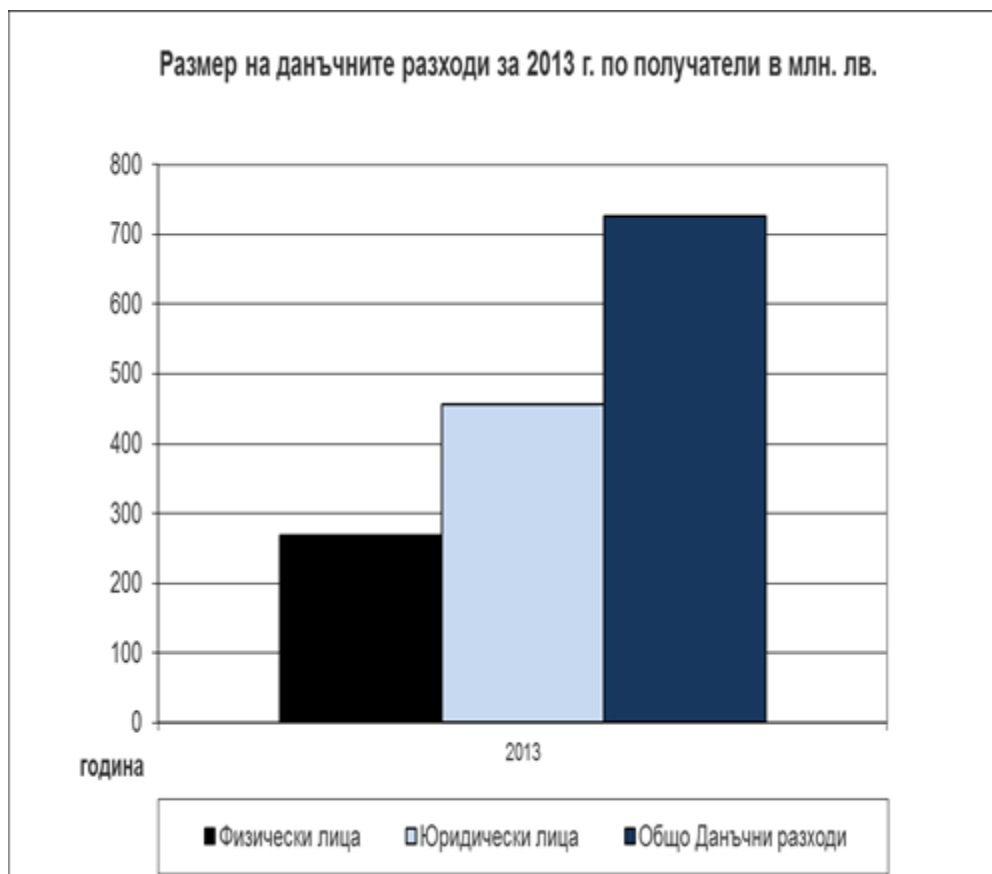
8.6. Оценка на данъчните разходи по получатели

Данъчните разходи са оценени по две основни категории получатели – юридически лица и физически лица.

2013 година

За 2013 г. относителният дял на данъчните разходи, по които получатели са юридически лица, е 62.95%, съответно, данъчните разходи с получатели физически лица - 37.05%.

Получател	Сума (в лева)	% от данъчните приходи
Юридически лица	457 071 204	2.0432%
Физически лица	269 003 242	1.0203%
Общо по получатели	726 074 446	3.25%

Забележка: За целите на оценката на данъчните разходи в категория „Юридически лица“ са включени местни юридически лица, вкл. неперсонифицирани дружества и места на стопанска дейност в България на чуждестранни лица.

IX. ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ НА ПРОЦЕСА ПО ИЗГОТВЯНЕ НА ДОКЛАД ЗА ДАΝЪЧНИТЕ РАЗХОДИ

- Периодичен преглед и оценка на данъчните разходи – изготвяне на ежегоден Доклад за данъчните разходи;
- Публикуване на Доклада за данъчните разходи на Интернет страницата на Министерство на финансите с цел увеличаване прозрачността на публичните финанси и информираност на обществото;

- Разработване на методология за изготвяне на доклад за данъчните разходи и прогнозни оценки на данъчните разходи;
- Анализ на необходимата информация и източници на информация за изготвяне на оценка на данъчните разходи;
- Намаляване дела на неоценените данъчни разходи;
- Изготвяне на оценка на ефективността на данъчните разходи;
- Изготвяне на предварителна оценка “разходи-ползи” при въвеждане на бъдещи данъчни разходи;
- Изготвяне на краткосрочни и средносрочни прогнози за стойността на данъчните разходи, считано от 01.01.2014 г.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Българската данъчна система предлага малко на брой данъчни разходи. Основно данъчните разходи са насочени към стимулиране на икономическото развитие и растеж чрез насърчаване на инвестициите, иновациите и заетостта.

През анализирания период се наблюдава увеличение на данъчните разходи като цяло. Увеличението основно се дължи на декларираните в по-голям размер данъчни печалби и корпоративни данъци, водещи до ползването на по-голям размер данъчни преференции по корпоративни данъци и оказващи пряко влияние върху размера на данъчните разходи.

Видно от доклада, една значителна част от данъчните разходи не са оценени, поради липса на информация свързана с данъчните преференции по корпоративните данъци и данъците върху доходите на физическите лица. В тази връзка в бъдеще е необходимо предприемане на необходимите действия за намаляване дела на неоценените разходи и изготвянето на по-реалистичен доклад за данъчните разходи.

Не на последно място следва да се отбележи, че част от данъчните разходи въведени преди няколко години са загубили въздействието си върху данъкоплатците и са неефективни, като на този етап те водят само до намаляване на бюджетните приходи, без реална полза за икономиката и обществото. За неефективните данъчни разходи следва да бъде проведено по-задълбочено проучване, което да даде отговори на въпроса в каква степен е оправдано по-нататъшното им действие в настоящата им форма.

За повече информация:

Дирекция „Данъчна политика“

Министерство на финансите